

Elkésett vers

*Kórházi ágyamhoz lihegve
(félek, mégis elkésve már)
szalad a hír: Nagy László-számot
készít-szerkeszt a Tiszatáj.*

*Hát így igen, így az igazság,
mert őneki ez már dukál,
s milyen jó nékem, az öregnek,
hogy tudja ezt a Tiszatáj.*

*Hogy tudja: elindult Iszkáizról,
s anyjának szót fogadva jár,
míg szófogadó anyja s apja
nem lesz a Duna- s Tisza-táj.*

*Ismertem őt fickó korában,
mikor haja még volt sötét,
mikor rútságos köznapokban
írta vasárnap gyönyörét.*

*S láttam csikót faragni fából,
csak játszva, mert játszani jó,
és jött a perc és égre szállt a
táltossá varázsolt csikó.*

*És jött az év, mely nyári arcát
téli hajjal földiszíté,
és lett az ő szép téli—nyári
arca is a költészeté.*

*Ady ostoros unokája,
József Attila hű fia,
ki dühét mellkasába gyúrte,
ha volt is miért sírnia.*

*Barátja sok! És ellensége?
ha van, az se csodálkozik:
mert oly nagy kópé! ha akarja,
holnap bátyánkká változik!*

